

Герасимъ караше баща си да му разправя за този случай...

... Колко живо си спомняше сега Герасимъ, че баща му, съ още нѣколко войника и единъ подпоручикъ, въ една бурна и дъждовна нощъ е трѣбвало все по водата, по течението на нѣкаква рѣка да се промъкнатъ до единъ охраняванъ отъ противника мостъ; какъ другитѣ войници е трѣбвало да пазятъ докато баща му се покачи по гредитѣ на самия мостъ; какъ се покачилъ и завързалъ въ гредитѣ нѣкакъвъ пакетъ съ една дълга жица, въ което положение животътъ му висѣлъ на косъмъ; какъ слѣзълъ отъ моста и, все по водата, като отишелъ при подпоручика му казалъ: „Готово“. Следъ това всички бързо като се отдалечили, чулъ се страшенъ гърмежъ — мостътъ билъ хвърленъ въ въздуха...

Бавно, бавно минутитѣ се изнизваха. Дълбока нощъ превали. Едри снѣжни звездички, като че всѣка една отъ тѣхъ е съ парашутче, леко и безшумно се стелятъ една връзъ друга. Въ поста е топло. Върху дървения наръ Методи и Стойчо почиватъ въ сладъкъ сънъ. Отъ часъ и половина Герасимъ бодърствува на постъ до телефона. Следъ малко той трѣбва да разбуди следващия отъ другаритѣ си, за да го смѣни, както това винаги става. Времето за това дойде и отмина, а Герасимъ се колебае. Не му се иска да дигне другаря си,